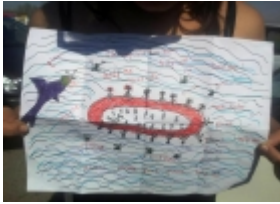

“Mireu aquest dibuix d'un nen refugiat”

Dm, 5/04/2016 per Catalunya Religió

(CR) Una cosa tant simple com el dibuix d'un nen pot ser el millor relat per entendre el que estan vivint els refugiats a la frontera grega. És la [nova entrega](#) del testimoni de la teresiana **Anna Royo**, que és al camp de refugiats d'Eko, a prop d'Idomeni, amb dos [voluntaris](#) catalans més de la Fundació Benallar. Un testimoni que es pot seguir des del [Facebook](#) de la fundació.

Divendres 1 d'abril. Veure com alguna gavina menja als morts

“Mireu aquest dibuix d'un nen de 11 anys de Idomeni. M'agradaria que miréssiu amb atenció tots els detalls, també el dibuix que ha fet a la part esquerra. Realment impressionant.

No podem arribar a fer-nos càrrec de tot el que han viscut i viuen aquests nens.

Et veuen i arriben corrent i l'abracen i et diuen: "*My friend, my friend!*" Et miren i sempre somriuen, esperant una abraçada, una paraula d'afecte, una magarrufa.

Els nens són els ajudants dels pares, els envien a tot arreu per ajudar-los, per demanar la nostra ajuda. Ells també es presten a ajudar a tot, no tenen res a fer i és la forma de divertir-se.

Què portaran dins? Com sortirà més tard tot el que han viscut?

Veure morir al mar als seus companys de bassa, veure com alguna gavina o peix menja als morts, és impossible que no deixi seqüeles, almenys que ho expressin en dibuixos.”

Dissabte 2 d'abril. No hem fet fotos per respecte a la gent

“Comencem els preparatius per ajudar en alguna cosa a les persones d'aquests camps amb els donatius que ens heu fet. En les fotos podeu veure el pack de neteja que repartirem a les 600 o 700 famílies que viuen al camp d'Eko. Eko és la marca d'una cadena de gasolineres de Grècia, i és per això que es diu així, perquè en l'àrea d'una gasolinera, en un espai de 500 o 600 metres quadrats, hi viuen unes 3.000 persones. Cada dia hi apareixen tendes noves.

També vam repartir cada dos dies fruita per als 1.200 nens que es calcula que viuen en aquest camp. Uns 300 quilos diaris de plàtans i pomes; anem alternant.

Estem preparant també uns lots de roba interior per a totes les famílies. Per això farem un cens de totes les famílies del camp adults i de nens. Per això ens hem reunit amb alguns líders, dones i homes, i seran ells els que s'encarreguin de fer aquest cens.

El nostre objectiu és ajudar amb dignitat, per això intentem fugir de les files inacabables. Els refugiats es passen molta part del dia fent cua.

No necessiten roba, hi ha molta roba acumulada, però falten productes de neteja, roba interior, i menjar, sobretot per que el cuinin ells. Tenen fam.

Avui hem repartit el menjar de la nit que distribueix cada dia Metges sense fronteres, una fila d'homes i una altra de dones. Deu voluntaris dues hores sense parar repartint en cadena voluntaris. Hi ha hagut baralles pel el menjar. La gent té gana. No hem fet fotos d'això per respecte a la gent.”

Diumenge 3 d'abril. No saben el que els espera

“Les notícies, de solidaritat, d'humanitat, ajuda dels refugiats no venen. Portem diversos dies amb mogudes a Eko, la policia ha tancat el petit dispensari mèdic portat per espanyols que atenia tot el camp, i els refugiats, en protesta han tallat la carretera. Porten així un dia i mig. Hi ha molta policia, manifestacions, la gent dorm al mig de la carretera. Estan contents perquè creuen que demà, dia 4, deixaran passar a gent per la frontera. Pobres, no saben el que els espera.

Però els gestos de solidaritat, d'ajuda entre ells i cap a nosaltres no venen: van tancar el dispensari mèdic ahir al matí i els refugiats a la nit ja els havien portat dos iglús per que fessin les funcions d'atenció mèdica. Tota l'ajuda aquí és molt valorada. Tots els que venim a ajudar els senten com a seus, part de la seva comunitat, de la seva vida i de la seva història.

Ens hem posat a muntar la tenda on repartirem els lots per a les famílies, i de seguida diversos refugiats s'han acostat a donar un cop de mà, uns muntant la botiga, altres portant pedres per subjectar-la.

Però això no interessa, només si es peguen, si hi ha violència, si hi ha sang. Ens explicava un fotoperiodista que el volia publicar històries personals de la gent, històries de superació, d'humanitat i vendre-les a una de les grans agències de notícies: li han dit que només li compren si hi ha violència i conflicte. Sense paraules.

Des d'aquí jo ofereixo la història contrària d'un nen petit amb les sabates trencades, al qui una voluntària companya li va prometre que l'endemà li portaria unes sabates. Al dia següent el nen ja tenia unes sabates i li va dir a la voluntària que per el ja no eren, que per a altres ...

Les històries d'humanitat no venen.”